

meget betydelig Modstand mod dens Princip, at man Intet kunde gjøre. Det var saa sent paa Sessjonen og saa sent overfor Fabrikernes Etablering, at man maatte have Loven ud af Døren i en Fart. Dertil kommer Hensynet til vor finansielle Status, som jo nu er ganske anderledes glimrende, end den var i 1873, og vor Evne kan derfor heller ikke være mindre nu end den Gang. Arbejderne paa Lolland og ved Odense ville dog vel heller ikke tage Skade af, at Fabrikkerne blive bestaaende. Naar de Herrer ville se tilbage til Forhandlingerne i 1873, saa vil man se, at der ikke alene, saaledes som jeg før gjorde opmærksom paa, var et Medlem — et Medlem, der havde haand i Hænde med Sagen — som udtalte sig meget stærkt mod Beskyttelse, men der saaldt andre Udtalelser, der gik ud paa, at det kunde aldrig gaa godt med den fulde Beskatning. Der var i Udvalget Medlemmer, som meget stærkt holdt paa, at det ikke kunde gaa, men som paa Grund af den Hurtighed, hvormed Sagen maatte fremmes, og paa Grund af den Stemning, der den Gang var kommen ind i Salen paa Grund af Pengevindelen, afholdt sig fra at stille Endringsforslag. Det blev saaledes udtryktelig bemærket — jeg tror af det ærede Medlem fra Slagelse (Zauber) — at et Motiv for ham til at gaa med til denne Lov var Hensynet til disse rige Selskaber, som vare villige til at offere Penge paa denne Industri, uden at faae nogen Beskyttelse; thi havde det ikke været Tilfældet, vilde han ikke være gaaet med dertil. Et andet Medlem, som nu er død, nemlig Alfred Hage, talte meget stærkt imod Loven. Han sagde: Stemningen er vel saaledes, at jeg maa opgive al Modstand, men faae Fabrikkerne ikke den Moderation, som lignende Fabrikker have i andre Lande, saa kan det ikke gaa, og denne Moderation var større end den Prof., der nu er Tale om at give som Afslag i Afgiften. Stillingen er jo ogsaa den, at det er ikke Roesukkerfabrikationen i Almindelighed, som der er Spørgsmaal om at beskytte, men det er de to Fabrikker alene eller maasse kun den ene. At hjælpe dem kan da umulig ruinere Landet, og det skulde være mærkeligt, om ikke Hjælpen kunde formuleres paa den Maade, at ikke fremtidige Fabrikker kunne skyde sig ind under den og sige: Nu ville ogsaa vi have Beskyttelse. — Nu vil jeg kun sige en Ting til. Jeg maa sige, at efter min Mening har det ærede Medlem her ved min venstre Side (Winther) ganske Ret, naar han sagde, at vilde man denne uhyre Lødbeskatning tillivs, og vilde man navnlig tillivs den — efter min Mening — fordærvelige Bestatning af Alt, hvad der hører til Landbruget: Kul, Sern, Lønner og Sukker — ogsaa Skibsafgifterne ere jo meget store, — saa er den nærmeste Bei dertil, her at bryde Gul i Muren, navnlig naar man ser, at den Minister, som stærkere end nogen Anden har holdt paa disse gamle Skatter, siger, at han nu er vil-

lig til i dette Punkt af Landøkonomiske Hensyn at fravige hint Princip.

**Formanden** (Krabbe): Da der vedvarende er indtegnet 7 Talere, tør jeg ikke nære noget Haab om, at Sagen kan tilendebringes i dette Møde. Jeg skal derfor her afbryde Forhandlingerne.

Næste Møde vil blive afholdt i Morgen, Tirsdag Middag Kl. 1, og Dagsordenen vil da være:

Fortsettelse af første Behandling af:

Forslag til Lov om Afgiften af indenlandsk Roesukker.

Mødet havet Kl. 4, 20 Min.

## Fem og fyrgetyvende Møde.

Tirsdagen den 12te December Kl. 1.

Sekretæren, M. Pedersen, oplæste Protokollen for forrige Møde, som derefter blev underfreven.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:  
Fortsettelse af 1ste Behandling af: Forslag til Lov om Afgiften af indenlandsk Roesukker.

**Scharling**: Forsaavidt det foreliggende Lovforslag gaar ud paa at reducere den Afgift, som skal lægges af Roesukkerfabrikker i Genhold til Loven af 1873, fordi man har fundet, at den tidligere Beregning ikke har været fuldstændig korrekt, anser jeg en saadan Reduktion af Afgiften for en simpel Retfærdighedshandling, som jeg derfor ubetinget skal stemme for. Forsaavidt det dernæst er foreslaaet i det foreliggende Lovforslag, at man endvidere skulde tilbagebetale Noget af, hvad der i Genhold til denne Beregning formentlig er opkrævet formeget i de foregaaende Aar, saa kan jeg ogsaa gaa ind derpaa, idet jeg tror, at man paa dette Punkt bør være noget liberal overfor Fabrikkerne. Det er nemlig ganske